

което тя при удобен случай щеше да предаде на някого от пратениците.

Когато навън засвириха херолдите, Анна леко побледня. Кралица ^{Молокита} ~~Изода~~ я погледна насърчително. И тя бе преживяла някога този час, когато Андрея Втори я бе ~~поискал~~ ^{поискал} втора съпруга, след жестокото убийство на кралица Гертруд. Такава бе съдбата на царските дъщери. Да свърват любов и ~~брак~~ ^{брак} с благого на страната си.

Българските ~~вэйможи~~ ^{вэйможи} влязоха начело със своя водач: севастократор Александър. Пристъпиха към краля и кралицата, поднесоха поздравите и пожеланията на своя господар. След това се обърнаха към малката годеница.

Анна усети как сърцето ѝ замръзна в леден страх. Студените очи на царския брат, краткият му начин да говори, надменното му чело, я накараха да забрави и малкото български думи, които бе успяла да заучи. Тя наведе смутено глава, безпомощна, отчаяна. Неволно подаде ръце, за да поеме дара на годиника си. Взе нещо. Поблагодари едва чуто. И чак тогава отпрати очи към нея, които ѝ бяха поднесли тежкия предмет, обвит в багрена ~~обвивка~~ ^{обвивка}.

Това бяха двама монаси. С тонзура на главата, ~~облечени~~ ^{облечени} в дълго кафяво расо. С бели наметки. Анна остана поразена. Не бяха ли това духовниците на една некатолическа страна? Ала тя изведнъж се усети, че унията в Рим им дава право да носят одежди подобно на тяхните.

Абат Витеем и презвитер Добрейшо се поклсниха със скръстени на гърдите ръце. Тогава тя полека разгърна скъпата покривка и леко извика от радост изненада.

В ръцете ѝ стоеше едно ~~четресовангелие~~ ^{четресовангелие}, украсено с пъстри и красиви заглавни букви, с цветни винетки и миниатюри, които изобразяваха четиримата евангелисти: Марко, Лука, Иоан и Матей. А една от миниатюрите, представляваше самия презвитер, който бе изписал ~~и из-~~ ^{заглавните букви} ~~графисал~~ ^{графисал} в образи на разни животни, с черна, тъмносива, червена и кафява боя.